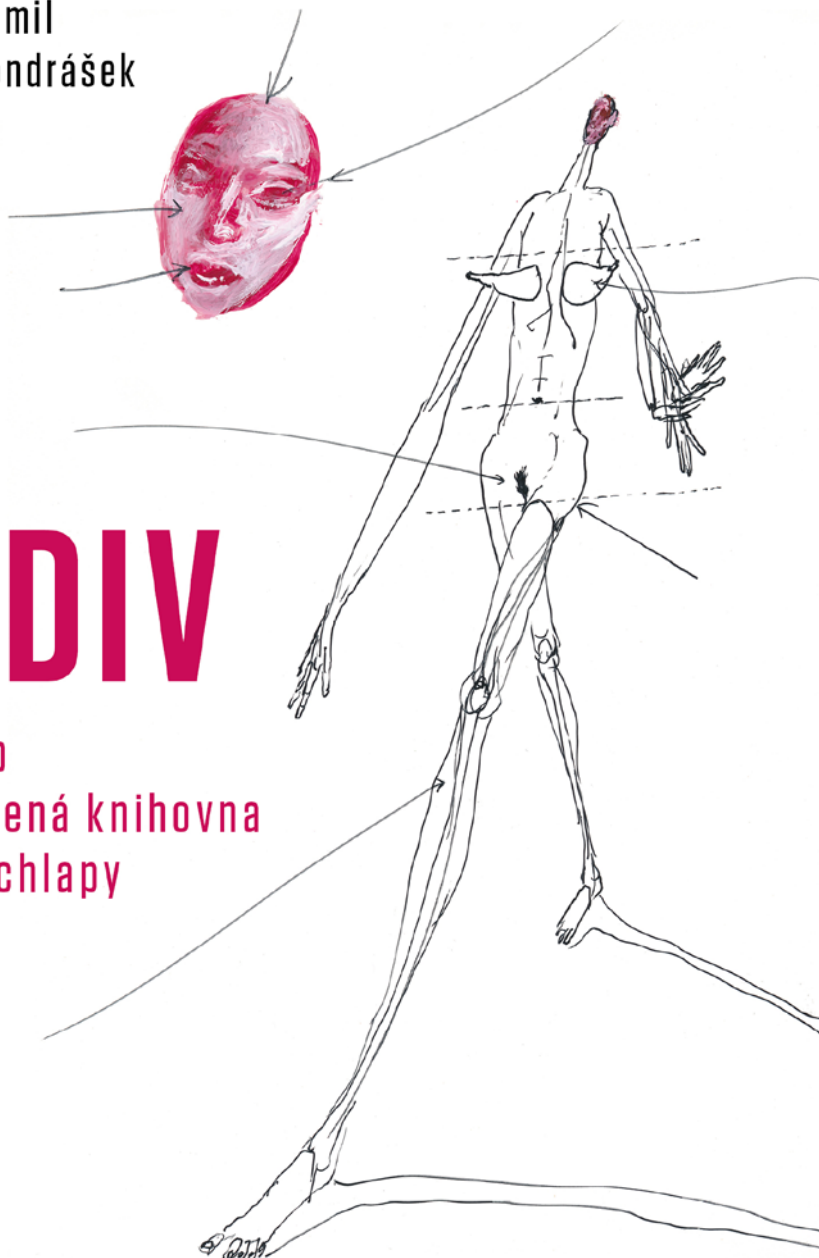


kamil
vondrášek



ÚDIV

aneb
červená knihovna
pro chlapy

Copyright © Kamil Vondrášek, 2017
Illustrations © Boris Jirků, 2017

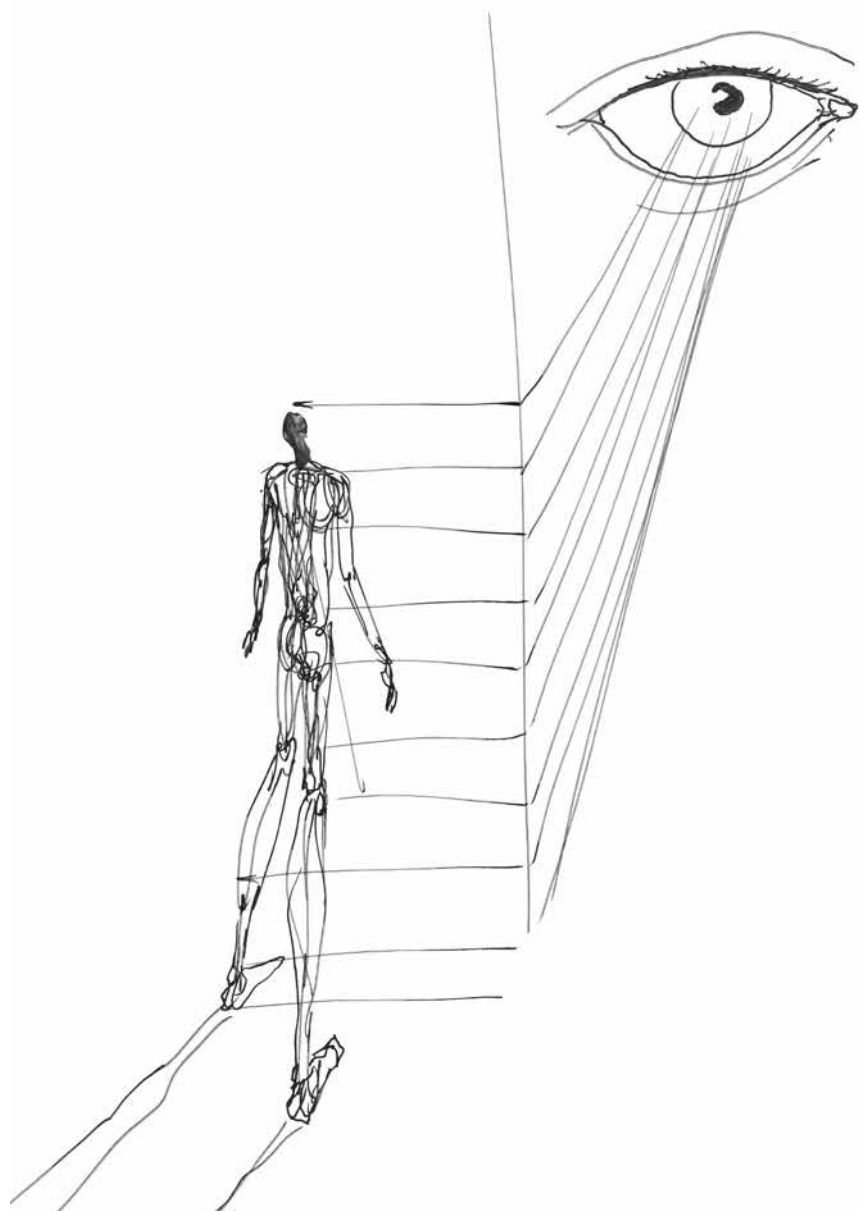
ISBN 978-80-7511-327-6
ISBN epub 978-80-7511-328-3
ISBN pdf 978-80-7511-329-0

I. / o vykročení /

Toho dne Miloši Čamarovi došlo, že se od nohou pomalu roztírá do cesty. I když se ta myšlenka zdá na první pohled poněkud nesmyslná, byla to jedna z posledních, která ještě dávala smysl. Miloš Čamar se ovšem po smyslu nikdy příliš nepídil. Bral život tak, jak přicházel, a sám si ho řídil. Byl zvyklý plnit si sny a považoval to za samozřejmost. Nechápal, proč jemu se sny plní, nechápal, proč se ostatním neplní, měl jen jakési hluboké tušení, kterým se však nikterak hluboce nezabýval.

Myšlenka, že se od nohou pomalu roztírá do cesty, předcházelo několik zásadních momentů. Miloš Čamar zjistil, že mu ve skládance jeho života, v červené niti, s níž byl totožný, začínají chybět některé události. Chyběly mu celé příběhy, jichž byl zhusta i hlavním hrdinou. Chyběly mu dny, týdny a roky. Chyběli mu lidé, které potkal, chyběly mu ženy, se kterými se vyspal.

Další věcí, která zmizela z jeho života, bylo Oko. Tak si pro sebe pojmenoval cosi, co ho doprovázelo každou šlápějí, kterou po sobě zanechával v srdcích, duších či jen na povrchu svých bližních. Oko se mu dívalo přes rameno, často i jeho očima, bylo vždy chápavé, vstřícné, vědoucí... Někdy měl pocit, že na něj shlíží jeho milující mrtvá matka z jiného



paralelního světa, někdy měl pocit, že je prostřednictvím Oka napojen na celé Universum. Oka ovšem nikterak nespojoval s křesťanským symbolem božského oka. Když se ho někdo zeptal, jestli je věřící, zpravidla odpovídal: *Přísahám bůh, že jsem ateista* – a myslel to vážně.

Pomalé roztírání se do cesty Miloše Čamary začalo jeho bezuzdným letem.

„Čím chceš vlastně jednou v životě být?“ zeptala se matka na prahu jeho dospělosti.

„No to právě nevím,“ odpověděl upřímně, nicméně ho napadlo, že by si chtěl dělat především, co sám chce a co ho baví. Právě matka ho bezděky na tuto roli připravovala. Byl jedináček, milovaný až k hranici chápání, a matka by mu zřejmě časem nedokázala odepřít vůbec nic. Matka zemřela dřív, než mu mohla dát úplně všechno, ale oheň po vyšších metách v něm zažehla spolehlivě.

„Půjdu na vejšku,“ prohlásil tehdy a matka dokázala svůj samolibý úsměv, že samozřejmě nic jiného nepředpokládala, překrýt úsměvem povzbudivým.

„A na jakou, Milu?“

„No to právě taky nevím,“ nevěděl Čamar.

„A co takhle na medinu?“ zeptala se matka velmi opatrně, protože věděla, že při sebemenším nátlaku se Milu buď postaví na zadní a začne kopat, nebo s ní přestane komunikovat.

„Na medinu nikdy!“ postavil se Čamar na zadní. Tentokrát ovšem jeho odpor nebyl reakcí na matčino ovlivňování, ale Čamar prostě nechtěl „svých nejkrásnějších šest let“ strávit ležením v knížkách.

„A co by tě bavilo za školu?“ matka neměla nejmenší pochybnosti o tom, že Milu může dělat cokoli.

„Asi ekonomka,“ zalhal Čamar. Neměl sice pocit, že by ho

jakákoli škola lákala víc nebo míň, ale předpokládal, že na ekonomce nebude tolik učení a že tam bude víc řeziva než na macho inženýrských směrech. Pod „řezivem“ si poněkud konzervativně představoval především usměvavé mazlivé blondýnečky s kvalitním poprsím.

„Co takhle zahraniční obchod?“ zkusila matka kompromisně.

„To by šlo,“ představil si Čamar výlety po celém světě.

II. / o lásce otců /

Den po promoci se Čamar objevil ve dveřích prázdného bytu s diplomem v ruce – matka v té době už nežila.

„Tak to by bylo,“ řekl mu vnitřní hlas plný; uspokojení a pýchy, když diplom položil na kuchyňský stůl ve třetím patře panelákového bytu. Diplom sice nebyl červený, ale to Čamar vůbec neřešil. Má ten kus papíru a navíc i pocit dobře vykonané práce, protože na některé zkoušky a státnice se dokonce musel učit. Bylo to dáno samozřejmě osobou zkoušejícího a mírou jeho podezíravosti vůči studentům. Kde šel použít tahák, tam ho Čamar s úspěchem použil, kde šlo opsat nějakou seminárku, vždycky našel nějakou spolužačku, která mu ji opsat dala. Stávalo se, že mu dala i jinak. Prostě ekonomická teorie barterového obchodu v praxi.

Když se za dvacet let po studiu provalilo, že několik desítek inženýrů a doktorů z různých škol mělo diplomy koupené, řekl si, jestli nebyl cvok a nebyl při studiu příliš horlivý. Nakonec ale zvítězila hřejivá vlna pocitu vlastní poctivosti.

Čamar čekal na otce. Byli domluveni, že otec nachystá slavnostní večeři, protože kvůli práci neměl čas, aby se zúčastnil promoce svého jediného syna.

Po dvou hodinách čekání zazvonil zvonek. Bylo 18:30 a za okny nádherný provoněný červenový podvečer.

Za dveřmi stála sousedka: „Vem si ho dovnitř, už spí zase na schodech.“ Až nyní si Čamar všimnul otce. Seděl na betonu, hlavu mezi kolena, jednu světle hnědou semišovou polobotku sundanou a přes ni jako pestrobarevný exotický závoj bylo položeno otcovo odpolední jídlo a pití.

V té době Čamar otce; nenáviděl, protože si myslel, že ho otec nesnáší. Nikdo nikdy neměl Čamara tak rád jako jeho matka. Otec se s Čamarem nikdy moc nebavil a když mu umřela manželka, Čamarova matka, mlčení se ještě prohloubilo.

Po smrti matky měl Čamar pocit, že otec prožívá svým způsobem určité zadostiučinění, protože už na syna nemusí žárlit kvůli matčino lásce. Čamar se mýlil.

Kromě nenávisti se za spícího pozvraceného otce ještě do hloubi duše styděl. Takhle nikdy nedopadnu, říkal si. Kategorické výroky jsou záludné. Čamar dopadl hůř; jednoho dne se od nohou začal pomalu roztírat do cesty.

„Táto, vstávej,“ zkoušel Čamar zvednout otce v podpaží.

„Nech mě spát,“ promluvil otec a Čamar si všimnul natrávených cárů jídla na jeho prošedivělé bradce. Všimla si toho i sousedka. Její opovržlivý výraz také nešlo přehlédnout. Bylo jí kolem pětatřiceti, byla tedy o 12 let starší než Čamar a o 13 let mladší než jeho otec. Byl to přesný prototyp „dospělé“ matrony, která porodila dvě děti, je absolutní vládkyní a ředitelkou svého rodinného mikrosvěta a díky své určité omezenosti má neomezené sebevědomí. Čamarovi tykala, přestože on jí vykal. Čamar čekal, až konečně zapadne do bytu, aby mohl naložit s otcem poněkud razantněji. Staňková – tak se sousedka jmenovala – zapadla až po dlouhém otálení, když zjistila, že další představení se už konat nebude.

„Uklid' to po něm,“ řekla místo rozloučení, než přibouchla

dveře. Čamar počkal, až dozní rachocení petlic a bezpečnostních zámků.

„Tak už do prdele vstaň!“ otec sebou trhnul. Zřejmě sousloví „do prdele“ z úst vlastního syna zapůsobilo jako jakýsi spouštěč a otec rázem nahlédl celou situaci.

„A do prdele,“ použil frázičku v jiném tónu i v jiném významu, otřel si bradu a ruku pak otřepal pod sebe. Když začal malátně vstávat, chtěl mu Čamar pomoci.

„To je dobrý. Prosím tě, hod' ty boty do koše.“ Otec skutečně vstal a samostatně se přesunul do koupelny. Čamar hodil seladonské polobotky do koše a schody vyčrel. Přemýšlel, jestli je vytírá kvůli Staňkové, nebo kvůli sobě. Zjistil, že možná kvůli tátovi – jako splátku za vytírání svého dětského zadečku.

Otec se poměrně rychle oklepal a udělal si hustou lógrovku s malým rumem.

„A co promoce?“ zeptal se u stolu v kuchyni s Čamarovým diplomem v ruce.

„Docela pěkný. Kantoři v talárech vypadali spíš jako kašpárči než jako elita národa.“

„A všichni tam měli rodiče?“ otec položil diplom na stůl.

„Jo, někdo dokonce celý příbuzenstvo do desátého kolene,“ Čamar to nemyslel vyčítavě, bral to jako fakt.

„Promiň,“ řekl otec, „nechtělo se mi bez Marušky.“ Maruška, Čamarova matka, ležela v tu dobu třetím rokem na místním hřbitově. Byla uložena do rakve.

„Hmmm,“ řekl Čamar. Nevěděl, jestli to tátovi někdy odpustí, protože ten důvod bral jako výmluvu. Na druhé straně si takhle otevřeně už dlouho nepromluvili. Otcí padl opět pohled na diplom.

„A co promoce?“ Čamar v otcových očích zahlédl odzbrojující zvědavost malého dítěte. Neměl ale chuť to jakkoli

komentovat. Tohle zacyklení už znal. Měl pocit, že si celé město šušká, že jeho táta chlastá první ligu a už je vypitej.

O něco později, když otec vypil další dvě kávy s rumem a usnul na stole, vyrazil Čamar do hospody. Byla to klasická paneláková hospoda na panelákovém sídlišti. Ani deset let po revoluci neprošla žádnou proměnou. Nezměnil se design, nezměnilo se chování obsluhy. Přestože věčně plná lidí, působila velmi neosobně. Často se stávalo, že tam „hodní chlapci“ prohovořili a propili celou noc, ale druhý den se sotva pozdravili. Hospoda se romanticky jmenovala U Jelínků, ale nikdo už nevěděl proč. Výzdobu tvořily pouze zažloutlé plakáty fotbalových družstev a jediné oficiální parohy spjaté s hospodou nosil výčepní Laďa.

Čamar měl chuť na pivo, aby trochu posílil dušičku příšlápnutou octovým ignorantstvím. Na promoci už nebylo co slavit. Divoké pitky se spolužáky proběhly po státnicích zhruba před měsícem.

„To je mladej Čamar,“ ozvalo se od jednoho stolu, když vešel do hospody, „pojď si k nám na chvíli sednout.“ Čamar poznal v odulých obličejích dva bývalé otcovy spolupracovníky. U stolu s nimi nakonec strávil téměř celou směnu – osm hodin.

„Táta vo tobě furt mluví, je na tebe děsně pyšnej,“ utkvělo Čamarovi v hlavě a současně mu to tam udělalo značný guláš. Nikdy ho nenapadlo, že o něm otec hovoří v hospodě, a už vůbec ne, že sděluje tak intimní pocity, které jemu nedal nikdy najevo.

Čamarovy bílé kecky byly ráno viděny před dveřmi panelákového bytu mírně rozhozené, ale bez jakéhokoli potřísnění či zašpinění.



III. / o mladých klucích s velkými auty /

Kdyby mě tak viděla matka, řekl si Čamar a rozhlédl se s uspokojením po své nové kanceláři. Na druhé straně si byl téměř jistý, že prostřednictvím Oka ho matka skutečně vidí. Deset let po promoci se Čamar dostal na vrchol. Respektive dostal se tam, kam si přál se dostat, a v zásadě mu to nepřišlo ani divné. Prostě si plnil sny.

Kancelář byla prostorná, s velkými okny a s výhledem do parku, na prestižní pražské adrese. Nábytek si díky své pozici mohl vybrat dle vlastního uvážení, stejně tak vymalování a dekorace v podobě květin a obrazů. Estetické cítění měl Čamar značně omezené a jediné, čemu z oblasti kunsthistorie „rozuměl“, byly ženské křivky. Myslel si, že rozumí i ženským duším, ale tak tomu nebylo. Čamar vycházel z mylného předpokladu, že když dostal do postele každou, kterou si na základě křivek vybral – musí jim přece rozumět.

„Stěny bych natřel takovou tou temně fialovou, do rohu velkou palmu a na stěnu nějaký ženský akt od toho českého malíře, Zrzavýho?“ přednesl své přání řediteli pro vývoj a výzkum, který měl na starosti i design a CI – čili corporate identity. Ten, kdo neví, co to znamená, ať si to raději vygooglí, než aby ze sebe dělal vola.

„Ty to tady chceš mít jako v bordelu?“ zeptal se Čížek na



rovinu. Pracovně se znali přes pět let, občas spolu dobře zapřáli na firemních akcích, ale hlavně měli za sebou pár živých zahraničních služebek. Kam se hrabe teambuilding.

„Zrzavej je snad klasika, ne?“ nedal se Čamar. V životě byl na dvou výstavách obrazů, na Zrzavém, protože zrovna chodil se studentkou výtvarného umění, a pak v Louvru, protože tam při první návštěvě Paříže chodí všichni.

„Jo, ale hodí se tak pro nějakou nadaci.“

Nakonec se dohodli na bílých stěnách, černém nábytku, velké černobílé reprodukci fotografie zátiší s růžemi od Sudka a palmě. Čamar byl spokojen, jak hezky si to vymyslel.

Auto si mohl také vybrat dle svého přání. Mělo to pouze tři omezení – maximální cena do 1,5 mil. CZK. Nesměla to být škodovka, protože tou jezdí v Čechách všichni. A auto nesmělo mít bílou barvu, jelikož tu neměl rád generální ředitel, protože v bílých autech jezdí Francouzi, které nesnášel. Čamar nakonec sáhl po BMW 330d combi s třilitrovým dieselem v černé barvě.

„Víš, že bramborákama jezdí mafiáni?“ prověřoval Čížek. Čamar byl přeci jen kluk z malého města.

„Fakt, jo?“ Ta informace ho potěšila, vždycky si tak trochu jako mafián připadal. Nic není náhoda.

IV. / o zvědavosti /

Cesta na vrchol byla pro Čamara vcelku přímočará a téměř bezbolestná, nehovoříme-li o bolesti, kterou cestou způsobil on jiným. Na gymplu byl Čamar nevýrazná osoba. Držel se spíše stranou „velkého dění“, které organizovali třídní rockeři, kteří už od druháku chlastali, kouřili, hulili a údajně i souložili. Čamar měl jediného kamaráda, drobného Petra Horáka, se kterým běhali přespolní závody a samozřejmě na ně i trénovali. Třikrát až pětkrát týdně si dávali do těla kolem deseti kilometrů. Bylo to velmi čisté období, plné uvolněných endorfinů a propocených triček a trenýrek, ve kterém Čamar bytostně cítil sílu svého těla a to, jak je dokáže ovládat. Jediné, co ho lehce tížilo, byla frekvence masturbací, která paradoxně s přibývajícimi naběhanými kilometry neklesala, tak jak by čekal.

„A proč s nikým nechodíš?“ ptal se ho Petr Horák v celkem pravidelných intervalech, protože v té době se situace měnila každý měsíc a s růstem hormonů naopak přímou úměrou rostl i počet nových či právě rozpadlých párů. Petr Horák byl ovšem výjimka; s Klárou se znal už od první třídy ZŠ a vídali se denně ve škole a téměř denně na atletickém kroužku a chodili spolu do kina a pořád si měli co povídat a pak se líbali a ve druháku se vzájemně připravili

o věnečky. Možná to zní trochu staromilsky, ale oba to tak cítili. Aby tedy nebylo pochyb: v aktuálně používané expresi Petr ošukal Kláru, z pohledu ženského kolektivu Klára ošukala Petra. Nenápadný Petr Horák tak předběhl třídní tvrďáky o celé roky, aniž by o tom měli nejmenší tušení.

„Nevím, vo čem bych s nima kecal,“ odpovídal zpravidla Čamar a to nekecal, „mám pocit, že holky žijou v jiným světě.“ V té době netušil, že přijde doba, kdy ženská témata a svět jejich spodniček mu otevřou dveře do světa.

Byť nepatřil mezi esa třídy, Čamar si nikdy jako outsider nepřipadal, a je pravda, že ho za něj nikdo v kolektivu ani nepovažoval. Měl dostatečně silné sebevědomí vybudované matkou, pověst slušného sportovce vzbuzovala přirozený respekt a ze stejného důvodu nikdo neočekával, že by tím pádem současně vynikal jako kalič, kuřák nebo hulič.

Dívkám připadal atraktivní. Byl vysoký s vysportovanou postavou atleta a tím, že se nedral do hlavního proudu, působil tajuplně a o to přitažlivěji. Miloš Čamar to netušil. Tehdy měl navíc své zásady, které mu v podstatě působily slepotu. Dívčí křivky a zákoutí samozřejmě zkoumal s neochvějnou pravidelností na netu, ale při běžném setkání je zcela ignoroval. Nesnesl pomyslení, že se někdo dívá, jak on se dívá. Dokonce si pro své počínání vymyslel speciální terminus technicus: voyeurofobie. Na první pohled působil normálně, ovšem při běžném hovoru se dívkám díval zásadně jen do očí a nikdy nesklouzl do výstřihu. Když stoupal po schodech a před ním se vlnil zadeček obtažený v džínách, hleděl pod nohy, když se v létě mezi něj a slunce postavila dívka v průhledných šatičkách, otočil hlavu, místo aby zjistil, jaké má kalhotky, pokud vůbec nějaké.

Dívky, spolužačky či jen náhodné známé tuto fobii samozřejmě záhy zaznamenaly. Zpočátku jim bylo sympatické,

že Miloš Čamar je jiný a neciví hned jako chlívák, brzy však znejistěly, proč alespoň nemrkne na poklady, které tak rafinovaně zakrýváním zviditelňovaly. Nejdříve hledaly chybu v sobě, respektive na sobě, a posléze v Čamarovi.

„Nepřipadá vám ten Miloš jako buzna?“ ptala se Zdena v kolektivu tří kamarádek ten školní rok již po několikáté. Zdena Čamar ani tolik nepřitahoval, ale především ji znervozňovalo, že o něm nemá jasno.

„Dyť je v pohodě,“ bránila ho zkušená Lenka, která měla čerstvě za sebou bolestivý rozchod se ženáčem, „je jen takovej nepolíbenej.“

„No právě, vždyť snad ještě s nikým nechodil, ne?“

„To je pravda,“ uznala Lenka. V té době už jim táhlo na osmnáct.

„Jestli von ho nestrká do toho Horáka? Jsou furt spolu jak teplí bratři,“ zauvažovala Zdena.

„Horák přece chodí s Klárou.“

„Třeba jenom na voko a přitom jsou s Milošem buzničky, víš jak to maj herci,“ nedala se Zdena.

„Anebo je Miloš bi a dělaj to ve třech,“ vložila se do hovoru Marta.

„Seš blbá,“ zchladila ji Lenka.

„Tak jak to do piči zjistíme?“ Zdena už začínala ztrácet hlavu v příslušných partiích.

„Tak ho některá sbalí!“ Martin nápad se ujal.

Tímto způsobem přišel Miloš Čamar ke své první *Velké Láске*.

V. / o prvním dojmu /

„Co nám o sobě řeknete?“ zeptala se Čamara asi třicetiletá *personální manažerka* ve vypasovaném zeleném kostýmku. Miloš Čamar nejdříve prozkoumal výstřih, který nebyl sice vyzývavý, ale velmi slibný – v té době byl již ze své voyeurofobie dávno vyléčen. Pak pohlédl zpět do zelených očí manažerky. Hmm, pěkně sladěná, pomyslel si a také že by se ještě rád zeptal, jestli píchá s generálním ředitelem po její levici, nebo s obchodním ředitelem po pravici. Posléze mu došlo, že by se měl soustředit na přijímací pohovor.

„Co byste chtěli slyšet?“ zeptal se s mírným úsměvem. Miloš Čamar nebyl nervózní, byl to sice jeho teprve třetí pohovor, ale *věděl*, že tentokrát bude přijat. Podvědomě už tušil, že stačí se *rozhodnout* a daná věc se splní. Jediné, co se mu kdy nesplnilo, bylo, že se k němu nevrátila jeho první *Velká Láška* Lenka. I to však bylo jen otázkou času.

„Povězte nám o své profesní kariéře,“ zakoktala se *personální manažerka*, protože byla zvyklá spíše na koktající uchazeče, kteří na danou otázku horečnatě vysypou celý svůj nabiflovaný životopis. Oba ředitelé na ni mrkli koutkem oka s určitým despektem. Tak asi nepíchá ani s jedním, anebo už dopíchala s oběma, a Čamara napadlo, že je na řadě.

„Jsem čerstvým absolventem vysoké školy ekonomické,

fakulta zahraničního obchodu, během studia jsem byl na několika zahraničních brigádách jako obchodní zástupce, domluvím se anglicky, německy, rusky a česky.“

„Kolik jste toho prodal na těch brigádách a co jste vůbec prodával?“ obchodní ředitel na Čamara pohlížel zjevně arogantně jako na malého kluka.

„To bylo různý, ve Státech víno, ve Španělsku jabka, v Itálii ledničky. Většinou jsem zaskakoval za obchoďáky na dovolený, obraty tak od padesáti do sto tisíc euro měsíčně.“

„Dáme vám vědět,“ uzavřel pohovor Generál.

V té době zrovna nebyla žádná krize, mládí mělo zelenou a šablona amerického úspěšného mladého sebevědomého muže získávala navrch i v Evropě. Generální i obchodní ředitel – oba zralí padesátníci – byli v tomto směru také blahosklonně trendy. Že si tím pod sebou řežou větev, jim v jejich bohorovném postavení nedocházelo.

Miloš Čamar byl přijat do svého prvního zaměstnání.

První den v prvním zaměstnání se Čamar hlásil na personálním oddělení dvě hodiny po začátku pracovní doby, protože zaspal.

„Vítejte na palubě a gratuluju,“ uvítala ho personální manažerka.

„Moc se omlouvám, zaspal jsem jak mimino,“ Miloš Čamar mluvil většinou pravdu, bylo to po všech stránkách jednodušší. A když omlouval sebe nebo něco od někoho potřeboval, byl prostě neodolatelný.

„Šéf už se po vás sháněl. Řekla jsem mu, že jsem vás poslala na vstupní lékařskou prohlídku, tak si někam skočte pro razítko.“

„To jste zlatá, díky moc.“ Čamar měl původně na jazyku „zlatíčko“, patrně pod vlivem pracovních dialogů z televizních seriálů.

„To nic, jmenuju se Naďa, tady si skoro všichni tykáme,“ podávala mu ruku a významně se usmála. Tentokrát měla na sobě červený kostýmek s bílou halenkou a poněkud odvážnějším výstřihem.

„Čamar, tedy Miloš.“ Přece nebudu takovej pošuk a nezačnu dělat kariéru přes postel hned s první ženskou z firmy, napadlo Čamara. Pak si uvědomil, že pošuk není úplně to správné slovo a že se vlastně vždycky musí začít někde od píky.

VI. / o první lásce /

S Lenkou, svou první *Velkou Láskou*, začal Miloš Čamar taky hezky postupně. To, že všechno začala Lenka, vlastně není vůbec důležité. Svou sázku vyhrála přesně za tři měsíce od jejího uzavření. Jenže z vítězství se neradovala. V té době už byla do Čamara zamilovaná. Styděla se. Bála se, aby sázka nevyšla najevo, tak jak to s pravdou někdy bývá.

„Tak Čamar není buzna a šuká! No nekecej!“ Zdena se přímo zalykala radostným vzrušením, „a jak šuká?“

„Hezky.“

„No tak to proboha přiblíž a byl ještě panic?“

„Nebyl,“ Lenka nechtěla cokoli rozvádět. Než ho ovšem dostala, Čamar panic byl. Svou malou lež si dovolil, aby nevypadal jako nezkušený pitoma. Lenka nic nepoznala, protože Čamar zestudoval dostatek videomanuálů.

„Párkrát jsem to dělal,“ odpověděl neurčitě na Lenčinu otázku, jestli je jeho první. Lenka byla první dívka, se kterou se miloval, a byla to také první dívka, kterou *miloval*.

„A ty?“ zeptal se s určitou obavou v hlase. Sám nevěděl, jestli to chce vědět. Co když vyjmenuje půlku rockerů ze třídy anebo naopak bude ještě panna. Ani tady neměl jasno, jakou odpověď by uvítal.

„Chodila jsem půl roku s jedním ženatým hajzlem. Že je ženatej, mi řekl, až když mu na to přišla manželka,“ s Lenkou ještě lomcovaly city.

„Dala jsi mu kopačky?“

„Ne, on mně.“

Čamar si uvědomil, že poprvé v životě vede skutečné dospělácké řeči o skutečných vztazích mezi mužem a ženou.

„Ještě ho miluješ?“ zeptal se mužně až otcovsky, jako by to viděl v nějakém francouzském filmu.

„Ne, už je to za mnou.“

K inkriminované události došlo u Lenky v „dětském pokojku“. Přesně 21 dní po prvním polibku, který proběhl přesně 21 dní poté, co Čamar zaznamenal Lenčinu fyzickou existenci. Čamar byl ulitlý na čísla. Lenka ho tehdy předběhla ve frontě na oběd, jestli ji pustí, že hrozně chvátá. V jeden moment zavravorala a opřela se o něj zády. Čamar ucítil její oblý zadeček v klíně a pramen vlasů mu přeběhl přes tvář.

„Promiň,“ usmála se.

„To nic.“ Čamar si uvědomil, že ta holka vůbec nevypadá špatně.

Druhý den mu přinesla malou čokoládku s tím, že jí to moc pomohlo a stihla vlak. Pak si ho tři dny nevšímala a v Čamarovi uzrávalo zasazené semínko vztahů. Samozřejmě kromě milionů jiných – fyzických.

„A kam jsi to tehdy vůbec jela?“ nevydržel Čamar čtvrtý den vnitřní napětí a pečlivě si připravil neutrální otázku. Začali si povídat a pak skoro každou přestávku. A Čamar hleděl Lence do očí a hodně potajmu a zpovzdálí jí okukoval ňadra a zadeček, který stále cítil v klíně. Zdena s Martou se mohly potřhat smíchy a pokaždé, když byl Čamar zády, ukazovaly na Lenku zdvižený palec nebo prostředníček. Když věděly, že ani je nikdo nepozoruje, tleskaly otevřenou dlaní

jedné ruky do pěsti ruky druhé – tehdy to byla česká symbolika pro soulož. Rozuměli tomu i hluchoněmí.

První polibek přišel na prvním rande po kině, kde Čamar v přítmí poprvé uchopil Lenku za ruku. Do kina ji pozval sám – spíš v kamarádkém duchu. Nic si od toho nesliboval. O to víc ho první líbání zaskočilo. Ve světle pouličních lamp se na ni už neodvážil sáhnout. Zastavila se na rohu ulice a pohlédla na hodinky.

„Už musíš, vid’?“ zeptal se Čamar.

Lenka nic neřekla, nenaznačila, udělala jen malý krůček směrem k Čamarovi. Obličeje byly najednou blízko a Čamar ji poprvé políbil. Připadal si jako velký bourák, chlapák, dospělák.

Dvacátý první den poté se Čamar ocitl u Lenky v dětském pokojíku. Chtěla se jen převléknout, než spolu půjdou ven. Den zrovna přecházel ze zimy do léta, jako by jaro zcela ignoroval. V té době se většinou courávali po náměstí, po parku, zašli do přírody a při každé příležitosti se líbali jak o život. Čamar se už odnaučil slintat a přestal mu při líbání překážet nos.

„Půjdu si umejt ruce,“ řekla Lenka, když ho usadila na válečku. Čamarovi jen blesklo hlavou, proč by si zrovna teď měla chodit mýt ruce, ale dál to neřešil. Prohlížel si police plné neskutečného množství plyšáků, několik fotek v rámečku na stole, Lenka s tatínkem, Lenka s maminkou, Lenka s kamarádkami Martou a Zdenou. Všichni s úsměvem pohlíželi na Čamara, jak si lehá a zkouší pérování. Byl to takový jeho zvyk už od útlého dětství. Otec ho posadil na postel nebo lehátko a zprudka dosedl vedle něj, až Čamar povyskočil. Když už měl Čamar konečně dostatečnou hmotnost, aby odpéroval na oplátku i tátu, přestaly ho tyto hrátky bavit. Nicméně zkoušení postelí mu nějak podvědomě zůstalo,

a jak zjistil posléze, přišlo to roztomile hravé i většině žen, se kterými pak na posteli společně pérovali.

„S ním spíš?“ zeptal se Čamar Lenky a ukázal na velkého hnědého medvěda na polštáři.

„Až doteď.“ Lenka měla zastřený hlas. Vše bylo jasné.

Milovali se úplně nazí, opatrně a něžně. Beze slov. Jen Lenka řekla: „Dávej pozor.“ A Čamar si dal pozor, aby si hned prvním výstřikem se ženou nezahlavil na dítě a aby na něm nebylo poznat, že tento způsob výronu je jeho první.

U Lenky v dětském pokojíku se pak scházeli častěji, než měl Čamar rozběhy s Petrem Horákem. Když si později Lenka zkušeně pohrávala s jeho údem, někdy soustředěně, někdy jakoby mimoděk, napadlo Čamara, jestli skutečně netrénovala na sametových plyšácích.

„Nikdy se tě dobrovolně nevzdám,“ řekla mu Lenka asi rok po prvním políbení.

„Budu tě milovat až do smrti,“ řekl jí tehdy Čamar. Oba svá vyznání mysleli smrtelně vážně, a kdyby jim tehdy někdo řekl, že všechno bude jinak, vrazili by mu kudlu do srdce. Do Čamarova srdce se Lenčina slova vypálila jako zlatý cejch a tehdy také poprvé silně ucítil pohled dobrotivého Oka. Zlatý cejch mu skutečně vydržel nadosmrti, ovšem v průběhu se změnil v cejch zrady a posléze jen v krásnou vzpomínku. Takoví jsme byli.

VII. / o kamarádkách /

Vlasta byla Čamarova kamarádka. Vlasta byla kamarádka se vším, co k tomu slovu patří, a se vším, co si obvykle partneri představují o partnerových kamarádech opačného pohlaví. Čamar se s Vlastou seznámil v prváku na ekonomce.

„... a baví mě běhání,“ dokončil prezentaci své osoby na první schůzce s vedoucím studijního kruhu. Celkem tam bylo asi šestnáct dívek a tři hoši – poměr, který očekával, když se na školu hlásil. Zaznamenal dokonce několik vnadných blondýnek, ovšem v tu chvíli mu to bylo úplně jedno. Miloval Lenku.

„A co běháš?“ zeptala se ho ve dveřích posluchárny menší černovláska s výraznými očima. Že měla výrazné oči, došlo Čamarovi až časem, že byla lehce při těle, si všiml okamžitě.

„Nejradši delší tratě, přespoláky, těch pět, deset kiláků.“

„Takže spíš vytrvalec nebo mílař?“

„No spíš vytrvalec,“ Čamarův obličej nedokázal zakrýt překvapení, že by tahle pomenší osůbka mohla taky běhat.

„Taky běháš?“

„Joo, já teda víc mílařka.“

„To bych do tebe neřek,“ vypadlo z Čamara upřímně.

„Nevypadám na to, co? Klamu tělem,“ zasmála se Vlasta. Čamar si tedy tělo prohlédl pozorněji a zjistil, že Vlasta

vlastně vůbec není tlustá, byla jen robustněji stavěná a měla široké líce, což podvědomě dodávalo mohutnosti i celé postavě.

„Spíš působíš jako striptérka, tedy sprintérka,“ zažertoval Čamar.

„Jo, svlíkám se po každém běhu,“ nedala se Vlasta. Souznění zajiskřilo.

„Tak si půjdem zaběhat, nebo na pivo?“

Ten den šli na pivo. Domluvili se na společných trénincích třikrát týdně. Čamar nečekal, že hned první den školy půjde s někým na pivo, a už vůbec ne s holkou a ke všemu s běhounou, respektive běžkyní. Čamarovi došlo, že to samozřejmě není náhoda. Říkal si, že když tu bude bez Lenky, opráší zase běžecké botky, bude vyplavovat endorfiny a učení mu bude samo skákat do hlavy. Do hlavy mu ovšem nešlo, proč zrovna holka.

„Chodíš s někým?“ zeptal se jí po druhém pivu.

„Jo, mám kluka v Anglii.“

„Ty jo, jak to děláte?“ Čamar neměl na mysli, jak spolu souloží, ale jak se scházejí.

„Vidíme se tak jednou za tři měsíce, je to málo, ale dá se to vydržet.“

„Hmm,“ zamružel Čamar, jemu přišla perioda čtrnáct dní, kterou spolu s Lenkou naznali z finančních a časových důvodů jako nejkratší možnou, k nepřechánání dlouhá. Lenka studovala filozofii v Český Budějovicích, Čamar ekonomku v Praze. Pro studenty bylo cestování určitým zásahem do rozpočtu.

„Nevadí ti, že jsem po tobě tak vyjela?“ Vlasta nečekala na odpověď, „já vlastně celý život kamarádím spíš s klukama. Ty holčičí řeči o hadrech a neustálé řešení vztahů mě prostě neberou.“

„No vidíš, a já zase nikdy neměl holku jako kamarádku,“ docvaklo Čamarovi. A také mu docvaklo, že má hrozně rád ty věci poprvé. První políbení, první jarní závan sněženek, první podzimní dech otevřeného rovu. Když se začal od nohou pomalu roztírat do cesty, měl nakonec stejně rád (ne-li raději) ty věci, jež mu měly být naposledy.

A tak se stalo, že Čamar vyměnil Horáka za Vlastu. Nikdy spolu nechodili, ale zásadně jen běhali, mnohem, mnohem později i kamarádsky souložili.



VIII. / o periodě /

V přírodě se poprvé Čamar miloval na gympláckém táboráku po maturitě. Byla to první celá noc, kterou strávili spolu s Lenkou, a bylo v tom ještě jedno prvenství – Lenka v té době menstruovala. Začínaly prázdniny, pro některé už poslední v životě. Táborák zorganizovaly aktivistky Zdena a Marta s rockovým chlapeckým zdravým jádrem třídy. Lenka se organizování tentokrát nezúčastnila. Nerozlučné trio se experimentem, kterým Lenka zjistila, že Čamar není buzna, rozpadlo. Sice spolu hovořily, ale semknutí o přestávkách a kafička po vyučování se již nekonala. Lenka trávila daleko víc času s Čamarem.

„Jednou se z toho čuráka posere,“ řekla Zdena Martě na adresu Lenky a Čamara. Za zlobou prosvítala závist a hořkobil nad sebou samou samotinkou. Vlastně to celé vymyslela, a kluka má Lenka. Nicméně přátelství mělo pevné základy. Nikdy si neřekly, že nikomu neřeknou, že Lenka slovila Čamara kvůli sázce, a i přesto se to kupodivu nikdy nepropíchlo. Nejblíže k prozrazení to tajemství mělo, když Lenka dávala Čamarovi kopačky a potřebovala úplně zahasit jeho naději. Nakonec si to rozmyslela, protože cítila, že by mu tím zlomila vaz; bez vyřčeného tajemství mu zlomila jen duši. Tajemství skončilo v hrobech a urnách a Oku.

Táborák se konal v odlehlé části městského lesoparku, daleko od dopravy, světel panelákových sídlišť a zvědavých očí pejskařů. Bylo to na dně romantické strže obklopené hustými křovinami. Nebyl problém tam udělat táborák a hulákat až do rána. Organizační výbor se sešel už v pět hodin. Zdena, Marta a čtyři rockeři postupně z Kauflandu navezli dříví, tři basy piva pro žízeň, tři litry vodky pro holky, čtyři litry rumu pro velký kluky, redbuly a kolu. Přestárlý student rocker Janda už měl řidičák a důvěru rodičů, takže vše přiblížil autem co nejvíce do parku, zbytek cesty už nesli v rukou.

„Je to přesně 866 kroků, do pičí,“ řekla Zdena. Mínila tím vzdálenost mezi autem a strží. Zdena chtěla být přirozená, a když mluvila přirozeně sprostě mezi děvčaty, používala stejný slovník i mezi chlapci. Dokonce si myslela, že to může chlapcům imponovat. Nebylo tomu tak. Byl to jeden z důvodů, proč ji hoši brali spíš jako kamaráda, a ona pak některé podezírala, že jsou buzeranti.

Janda zkušeně rozdělal oheň a na rozjetí ubalil brčko a otevřel rum. Zdena s Martou si otevřely vodku. Rockeři pili rum s kolou, dívky vodku s redbullem. Kromě toho, že na ostrém červnovém slunci byl alkohol poněkud záludný, ještě zákeřnější byly neprůhledné kelímky, do kterých se lil. Když dorazili další táborníci, byl organizační výbor již téměř doražen.

„Dobrá práce,“ řekl kdosi z příchozích, když viděl povaluující se nacamrané a přihulené spolužáky.

„Že jo,“ Zdena už nebyla schopna rozlišit ironii a její sebevědomí naopak narostlo.

Sešli se skoro všichni, na gymplu byly ještě vcelku celistvé kolektivy, kde jednotlivá individua neměla tak výraznou touhu se zviditelnit, odlišit či zahájit konkurenční boj o posty budoucí. Nepřišla jen těhotná Libuna a František,

který neudělal maturitu. Ovšem vyčlenil se sám, byť nebyl sám, kdo ji neudělal.

Lenka s Čamarem přišli poslední. V parku sice byli ještě před organizačním výborem, ale posedávali po lavičkách, rozložili si spacáky na trávu, opalovali se, hovořili spolu, líbali se.

Po jednom dlouhém polibku Lenka řekla: „Musím ti něco říct.“ Vypadala najednou tak vážně a soustředěně, že Čamara napadlo, že bude otcem.

„Mám měsíčky,“ dívala se mu do očí, „je mi to moc líto, tolik jsme se na naši první noc těšili.“

S Čamarem se zhoupla zem. Ten den se předlouze sprchoval, představoval si to milování a společné usínání ve spacáku...

„Takže to nepůjde,“ stažené hrdlo nechtěně prozradilo hloubku zklamání.

„No,“ Lenka váhala, „už to nemám tolik, kdyby ti nevadilo, že bys byl trochu od krve...“

„Jasně že ne,“ odvětil Čamar chlapácky. Vlastně si oddechl, že Lenka není v naději, a cítil, že mluvení s ženou o ženských intimnostech ho bezpečně vtahuje mezi muže – tedy skutečně dospělé muže. Teprve po chvíli si uvědomil, že vlastně vůbec netuší, do čeho jde.

K táboráku došli ruku v ruce. Všichni je brali jako třídní páreček. V té době bylo téměř vše poprvé; Čamar a Lenka to cítili navěky.

„Á, naše hrdličky,“ přivítala je Zdena.

„Do piči,“ dodala vzápětí, protože se polila vodkou s redbullem.

„Ty di do piči,“ probudil se Janda. Evidentně nevěděl, proč a komu to říká.

„Do piči di ty,“ nedala se potrefená Zdena. To konečně

Jandu probralo, pochopil svou rockerskou roli a chopil se kytary. Janda hrál prakticky všechny rockové mastodonty od šedesátek do osmdesátek. Na přání pak Marleyho, Chinaski, Kabáty, Kryštofa, kterého nesnášel, a pomalu sedala tma a docházelo tvrdé pitivo. Kolem deváté už zbylo jenom teplé pivo, ale nikomu to nevadilo. Prokolovalo nepočítaně džointů a všichni byli spokojení. Vyložení pařmeni přepálili začátek a teď už jen příkrmovali.

„Dáš si?“ podávala Lenka Čamarovi brko. Čamar věděl, že Lenka ví, že nehulí, ale bral to jako signál pro lepší užití či snad přežití první společné noci. Od táboráku se odklídili lehce po půlnoci. Zábava už stejně vázla. Janda dohrál a svezl se do klína Zdeně, která už jen nepřítomně hleděla kamsi mimo oheň. Ostatní rockeři už také měli dost a u ohně zůstalo sedm lidí.

„Tak čau,“ rozloučili se Čamar s Lenkou. Pár lidí zamumlalo pozdrav.

„Vy už jako dete, volé, jo?“ houkla Zdena, ale pak se vrátila ke svému vnitřnímu pohledu.

Prošli až na samý kraj parku, kde si ještě za dne připravili hnízdečko z kupky sena. Byli trochu ovíněni, trochu pod vlivem THC, ale vše spíš jen na rozjitření smyslů než na jejich umrtvení.

„Hvězdy,“ řekl Čamar. Hleděli do vesmíru a Čamar se cítil součástí Všemohíra, cítil Oko, cítil, že to je TO Štěstí, že to je TEN Život.

„Miluju tě,“ zahleděl se pro změnu do odlesků hvězd v Lenčiných očích. Řekl jí to podruhé v životě a vnímal to jako dostatečné, protože takto silná slova nechtěl snížit na úroveň běžné denní konverzace amerických seriálů. Bral to jako vyřčený status, který se nemění, který trvá věky a není třeba ho stále opakovat. Slovo je čin.

„A já miluju tebe,“ řekla Lenka. Pak se milovali na rozloženém spacáku.

„Opravdu ti to nevadí?“ zeptala se ještě, než se svlékla.

„Opravdu ne,“ přesvědčoval sám sebe.

„Tak počkej, mám tady ručník,“ sáhla do tašky a položila ho na spacák. Prostě velká holka, pomyslel si Čamar, myslí na všechno. Lenka na všechno nemyslela. Myslela jen na to, aby to milování bylo hezké, aby Čamara neodradila, aby mu neznechutila ženské ústrojí při jeho pravidelné měsíční obrodě.

Čamar byl nejdříve nadšen tou úžasnou teplou vlhkostí. Ovšen jen do té doby, než zahlédl zvé zkrvavené prsty. Erektce mu ochabla.

„To nic,“ chlácholila ho Lenka, jako by měl zranění on, „můžem to nechat na jindy.“

Čamar se však nevzdal. S lehkým sebezapřením dokončil jednoaktovku a nakonec z toho měl dobrý pocit. Věřil, že i Lenka. *Velká holka potřebuje velkého kluka.*

IX. / o rozhodnutí /

První služební cestu podnikl Čamar s tehdejšími obchodním ředitelem Sýkorou, který byl i u jeho přijímacího pohovoru. Sýkora byl self-made man. Vyučil se strojním zámečnickem, pak si dodělal maturitu a dálkově při práci ještě mezinárodní obchod na VŠE v Praze. Takovíto lidé bývají většinou skromní a jsou druhým nápomocní v jejich cestě, protože sami dobře vědí, jak dokáže být trnitá. Že se do ní lze i roz-
tírat. Sýkora takový nebyl. Sýkora byl naopak nabubřelý, sebestředný ješita, který zásadně nepředával žádné informace. Mladý, čerstvě vystudovaný inženýrek z denního studia pro něj byl pouhým červíčkem.

„Tady máš letenky a stáhla jsem ti od Sýkorovy asistentky podrobný itinerář cest a jednání. Dej si na něj bacha. Je schopnej se ti schválně ztratit a chtít pak nahradit cestovní náklady,“ radila Čamarovi Marie z oddělení služebních cest. Říkalo se jí Moneypenny, byla milá, vstřícná, v poskytovaných službách vždy perfektní. Čamar si v její přítomnosti občas připadal jako James Bond. Měl pocit, že Moneypenny nad ním drží ochrannou ruku. Už při tuzemských cestách mu bukovala samé lepší hotely s bazénem a podobně.

Moneypenny se vždy tvářila nezištně a mateřsky, ale ani jedna póza nebyla upřímná. Moneypenny viděla v Čamarovi

především celkem atraktivního kolouška s dobrým tahem na branku. Když už by ho nedostala do postele, mohl by ji v budoucnu alespoň postrčit po kariéřním žebříku. *Musíme si pomáhat.*

Sýkora si nechal Čamara zavolat den před odletem.

„Máte všechny podklady k jednání? Tabulky, čísla, prezentace...?“ zeptal se ho, aniž by mu nabídnul židli.

„Tak jak bylo domluveno na poslední poradě.“

„To jsem zvědavej,“ odpověděl Sýkora, ale zvědavost v tom nebyla. Byla to hozená rukavice. Logický výsledek musí být, že Čamarovi bude většina podkladů chybět nebo budou zcela nedostatečné.

„Uvidíme se zítra na letišti,“ otočil se Sýkora k monitoru PC a považoval rozhovor za ukončený. Čamar si připadal jako v béčkovém americkém filmu, vše bylo loženo, role padoucha i role kladného hrdiny. Rukavici zvednul a řekl si, že časem zvedne ze židle i tohohle žlučovitého týpka.

První Čamarova služebka vedla do Amsterdamu. Na netu si našel zajímavosti o městě, stavby, kanály, coffe shopy, uličky prodejné lásky. Poslední slovní spojení z průvodce Čamarovi příliš nesesedělo. Nedokázal si představit, že by si znovu koupil Lenčinu lásku.

I kdyby byla nakrásně v uličce lásky a on za ní chodil několikrát denně, bylo by to stále jen šukání za prachy.

S létáním Čamar moc zkušeností neměl, ale nebyl důvod k panice. V té době už věděl, že když něco chce, dokáže to. Na letiště se dostal vlakem, pak metrem a nakonec autobusem. Sýkora dorazil služebním autem, které nechal zaparkované na terminále č. 1.

„Dobrý den,“ pozdravil Čamar Sýkoru u odbavovací přepážky směrem na Amsterdam.

„Vy jste se ještě neodbavil?“ zeptal se Sýkora.

„Ne, čekám na vás.“

„To skutečně nebylo nutné.“ Čamar si uvědomil, jak Sýkora mluví spisovnou češtinou. Jen to dokreslovalo jeho blažeovanost, nicméně to nebyly Sýkorovy mimikry, byl prostě Moravák. *Moravák a takovej čurák*, napadl Čamara rým a sám se mu zasmál. Většina Moraváků, které znal, byli přátelští a příjemní lidé. *Holt, ne každá ju musí nutně mít*, uzavřel úvahu o Sýkorově antropogenezi. Sýkora ji skutečně neměl, a jak se ukázalo později, neměl ani koule, ani páteř.

„Vy máte také bysnyš třídu?“ ptal se znechuceně Sýkora, když si k němu Čamar v letadle přisedl. Od odbavovací přepážky spolu nepromluvili. Sýkora obcházel duty free shopy a Čamar – v té době ještě šetřivý a nevylítaný – pozoroval letištní cvrkot.

Při nabídce tisku si Sýkora od letušky důležitě vyžádal *The Economist* a Čamar si vzal americkou drbnu *USA Today* a *MF Dnes*. *USA Today* hlavně kvůli teplotě v Amsterdamu.

„Na letišti si půjčíme auto, nebo vezmeme taxíka?“ snažil se Čamar rozvinout dialog neutrálním tématem k věci.

„Je to zajištěné,“ prohlásil Sýkora, „když dovolíte, rád bych si přečetl dý ekonomist.“

„Ale jistěže dovolím,“ opáčil Čamar mile větou, kterou Sýkora nečekal. Vzduch zhoustl a do Amsterdamu hovořili pouze separátně s letuškou při objednávání nápojů.

Čamar zjistil, že v Amstru má být 16 stupňů nad nulou, a to mu udělalo radost, protože si vzal spodní tílko i vestu pod sako. Měl vždy velké potíže s oblékáním; nesnášel, když mu bylo horko, potil se a musel některé vrstvy oblečení nosit přes ruku, a stejně tak nesnášel zimu.

Z letadla vylezli rukávem, a jelikož měli na třídenní službu jen příruční rolík a přes ramena notebooky, kráčeli rovnou k východu z letiště. Sýkora šel na jistotu první

a Čamar ho následoval. Svou otázku o způsobu dopravy po městě už neopakoval. Když prošli dveřmi se zeleným pruhem NOTHING TO DECLARE, Sýkora se zastavil.

„Co se děje?“ zeptal se Čamar.

„Měli tu na nás čekat,“ procedil Sýkora. Teď čekali sami. Čamarovi to bylo celkem jedno, ale bavil se tím, jak Sýkora dusil vztek. Asi to bral příliš osobně. Ostatně jako všechno, co se byť jen vzdáleně mohlo dotýkat jeho osoby.

Asi po 15 minutách se ve shluku taxikářů a dalších lidí čekajících u příletového východu objevila drobná brunetka s cedulí Mr. Camar, Mr. Sykora – ProPlastic company.

„Nebude to pro nás?“ všiml si jí Čamar jako první.

Sýkora k ní vyrazil. Brunetka se jmenovala Samantha, moc se omlouvala, že je teprve krátce asistentkou ředitele a Amsterdam ještě moc nezná. Sýkora si s ní potřásl rukou a neobtěžoval se Čamara představit. Čamarovi jméno okamžitě evokovalo americký seriál Sex ve městě. Jak příznačné pro Amstr, napadlo Čamara, byť lokální Samatha působila spíš jako šedá myška než jako sexuální dračice. Mluvili anglicky a Čamar zaznamenal, že Sýkora mluví celkem slušně, ale s příšerným českým přízvukem.

Samantha je pak odvezla nejdříve do centra do hotelu NH Carlton Amsterdam a potom dle plánu, který měl Čamar tajně vytištěný od Sýkorovo sekretářky, přímo na jednání do holandské pobočky české firmy ProPlastic CZ a.s. Chvilí před příjezdem Samatha zatelefonovala patrně na sekretariát a na recepci je přivítal sám pan ředitel místní pobočky. Se Sýkorou se objali jako staří kamarádi a Čamar s údivem sledoval Sýkorovu proměnu z nabručeného pedanta v nadále lehce arogantního, přesto však usměvavého a žoviálního hada. Trochu jsem ho podcenil, napadlo Čamara a na to konto poněkud znejistěl.

Jednání probíhalo v zasedačce s krásným výhledem na kanály, všeobecně známé pod názvem grachty. Zápis dělala Samantha a za holandskou stranu byl kromě ředitele přítomen ještě šéf prodeje a marketingu v jedné osobě a šéf výroby.

Sýkora se nechal s blahosklonným úsměvem oficiálně přivítat a pak požádal holandskou stranu o prezentaci obchodních a výrobních čísel. Čamar té komedii moc nerozuměl, protože všechna data od poboček včetně grafů dostávali každý měsíc v předepsaných formulářích tak, aby je jen „natahli“ do systému. Nicméně obchodní i výrobní ředitel se západem procvakávali své powerpointy a Sýkora příkyvoval, občas v mírné nespokojenosti nazdvihl obočí a občas mírným úsměvem dal najevo svůj souhlas. Užíval si svou důležitost a přesně věděl, jak na každém záchvěvu jeho mimiky periferně visí celá holandská svita.

Sýkora poděkoval a předal slovo Čamarovi, kterého opět nijak nepředstavil. Je pravdou, že už při podávání rukou se Čamar uváděl jako salesman junior. Vlastně ani nevěděl, jak se jeho post oficiálně nazývá. V pražské centrále ho přijali jako čerstvého absolventa do obchodního oddělení, na vizitce měl napsáno obchodní oddělení a po Čechách a Slovensku se představoval jako zástupce firmy ProPlastic CZ. První rok dělal totální holku pro všechno, ale dělal ji proaktivně – přesně tak, jak popsal svůj přístup k práci v životopise, a tak, jak si nesl poselství své maminky. „Jednou to někam dotáhneš, ale i kdybys byl třeba metařem, dělej to s láskou a pořádně, a budu na tebe pyšná,“ řekla mu asi půl roku před smrtí, kdy už věděla, že odchází. Taky ovšem věděla, že Čamar metařem nikdy nebude, jen přes její mrtvolu.

Čamar začal svou prezentaci o prodejním a marketingovém výhledu ProPlastic nejříve celosvětovou strategií a pak

pokračoval zásadními požadavky na holandskou pobočku. Byl vcelku sebejistý, protože si řekl, že to dnes prostě dá; a navíc absolvoval podobných přednášek již několik desítek, sice v češtině, ale angličtinu měl – i díky sledování amerických a anglických seriálů v originále – skvělou. Tentokrát to ovšem nedal. Dal mu to sežrat Sýkora.

„Pane kolego, co to máte za čísla, to už dávno není pravda!“ pustil se do Čamara na otevřeném fóru.

„To mám z našeho oddělení,“ bránil se Čamar.

„Ale neblábolte, raději to přeskočíme a pojďte k marketingové strategii.“ Čamar beze slova přešel na dané téma.

„Vy jste asi zaspal půl roku života naší firmy, ne? Promiňte pánové – a dámo, raději to převezmu. Kolega Čamar je dnes asi indisponován.“

Čamara polil studený pot. Uvědomil si, jak toto slovní spojení přesně popisuje realitu. Cítil po těle i obličejí mrtvolný chlad a přitom měl pocit, že je poléván vodou, u které není s to rozpoznat, jestli pálí tím, jak je studená, nebo naopak, jak je vařící. Pot mu stékal po prsou, v podpaždí i po obličejí. Všechny póry se otevřely a Čamar byl přesvědčený, že to na něm musí všichni vidět. Pot se řinul z tisíců fontánek a Čamar zažíval bezmoc z neovladatelnosti spuštěného mechanismu, stejně když se jako malý chlapec občas k ránu v polospánku počůral či později ejakuloval. Teď mu navíc mozek pracoval v jakémsi nouzovém režimu. Celá místnost byla v mlžném oparu, osoby pohybovaly rty v podivném zpomalení a Čamar vůbec nerozuměl obsahu slov. Zdálo se mu, že v místnosti není přítomen, že jeho duše opouští tento absurdní svět a vrací se kamsi do světa své původní přirozenosti. Podobný pocit měl v minulosti, když mu Lenka dávala kopačky, a čekalo ho to ještě jednou, když se od nohou pomalu začínal roztírat do cesty.

„Yes, sorry,“ řekl nakonec tiše, aniž si uvědomil, že v druhém paralelním vesmíru už Sýkora s noblesou představuje ten správný obchodní model a jemu už nikdo nevěnuje sebestemenší pozornost.

Čamar odmítl odvoz na hotel i pozvání na večeři od lokálního ředitele. Řekl, že se chce projít a trochu poznat Amsterdam. Ve skutečnosti se chtěl projít a poznat sám sebe, respektive najít své místo v této božské komedii. Ještě v letadle se těšil na nějakou holandskou specialitu a také na podvečerní běhání podél kanálů. Běhání mu zůstalo jako jediná droga z věku, kdy začínal ochutnávat svět. Pití ho moc netáhlo, protože jednak neměl s kým pařit a jednak mu druhý den nebývalo valně. Hulení mu většinou vyřadilo na dvě až tři hodiny motorické funkce, což jako sportovec těžko snášel. U tvrdších drog se obával závislosti. Jako jediná skutečná fyzická závislost pak přetrvalo šukání, které před rozchodem s Lenkou vnitřně nazýval milováním.

Čamar zvolna kráčet po chodníku, mechanicky se vyhýbal chodcům a shlukům cyklistů, měl chuť se v tomhle hnusném městě hříchu ztratit, rozplynout, hodit do kanálu nejdřív notebook a pak tam skočit sám. Vzpomněl si na podobný pocit, když chtěl skákat do Malše poté, co mu dala Lenka kopačky. Voda v grachtu mu přišla daleko hlubší, temnější a studenější než voda v Malši. Třeba by to klaplo.

Čamar neměl ani komu zavolat. Maminka už nebyla, táta byl nejspíš v nálevně, kamaráda Horáka z gymplu viděl tak jednou za rok. Jediný přítel, se kterým ještě udržoval celkem pravidelnou e-mailovou korespondenci a občasné osobní setkání, byla Vlasta, kamarádka a spoluběžkyně z VŠ.

„Jak se máš?“ zeptal se jí Čamar s pohledem upřeným do temného kanálu, ve kterém se začaly objevovat odlesky rozsvěčujících se pouličních lamp.

„Ty jo, Čamar taky telefonuje,“ konstatovala bez výčitky Vlasta, „mám se fajně, kde ty se flákáš?“

„V Amstru, ale to není důležitý.“

„Jako v Amsterdamu? Hezká dovolenka, dal ses na trávu?“

„Není to dovolenka, jsem tu na služebce...“

„Že ses nepochlubil, zatím jsi objížděl jen ty český a slovenský rybníčky. To ti gratuluju,“ nenechala ho Vlasta dokončit důvod telefonátu.

„Asi to bude taky služebka poslední. Čekám, že mě po návratu vyrazej.“ Čamar Vlastě odvyprávěl celou příhodu se Sýkorovým podrazem. Vynechal jen svůj úmysl skočit do poloslané chladné vody kanálu Keizersgracht. Jméno si přečetl na rohu a přišlo mu krásně ironicky symbolické, skončit svůj skvělý začínající život v kanálu císařů.

„Tak to je hustý,“ vytušila Vlasta z Čamarova tónu i poloslanou vodu Keizersgrachtu, „ale co ti můžou, ukážeš, že ti dali špatný cifry a JE TO.“

„Hmm, to není večerníček Pat a Mat, teda spíš od Sýkory to na mat vypadá...“ zmohl se ještě na fórek.

„Neblbni, hoď se do klidu a dej si někde v kofíšopu brko, zejtra to uvidíš jinak.“

„Víš, že nehulím...“

„Tak si zajdi někam do bordelu odpustit páru.“ O několik let později, kdy své přátelství obohatili (Čamar cítil, že spíše degradovali) o sexuální rozměr, by mu Vlasta tuto radu již nedala. Raději by mu dala sama. V té době však pokračoval pevný vztah utužený tisíci kilometry, které spolu naběhali. Vlasta věděla o všech Čamarových avantýrách na škole, ať už to byly zjištěné jednorázovky pro získání nějaké seminárky, nebo Čamarova pomsta na ženách a dívkách za zradu Lenky. Je na místě říci, že pomsta to bylo povětšinou sladká, protože Čamara to navíc bavilo. S Vlastou často probírali

i podrobnosti a Vlasta tak nahrazovala Čamarovu krátkodobou paměť. Potkávala dívky, které už nedokázal Čamar zařadit, a Vlasta vcelku přesně věděla dobu i místo kopulace včetně její kvality (což měla samozřejmě jen z jednostranně subjektivního Čamarova komentáře). Občas Čamarovi dohazovala i dívky z okruhu svých přátel a známých a měla neskrývanou radost, když se zásun povedl. Na oplátku byl Čamar hodnotitelem Vlastiných milenců. Nebylo jich ovšem mnoho. Nepříliš atraktivní Vlasta měla totiž vysoké nároky, chtěla intelektuálně založeného sportovce – toto spojení se v přírodě vyskytuje velmi řídké.

Čamar Vlastu poslechl, věděl, že to s ním myslí dobře a po každé mu i dobře radila. Vyrazil do Red Lights Discrit, čtvrti, která ležela také v centru města nedaleko jeho hotelu Carlton a o které měl samozřejmě povědomí z vyprávění i turistických příruček. V souvislosti s Red Lights si vzpomněl na Stingovu Roxane – srdcervoucí píseň o kurvě a muži, který ji skutečně miloval. S nastalou tmou se začínaly roztažovat závěsy výkladních skříní amsterdamských prostitutek. Čamar bloumal podél výloh a zcela neplánovaně se mu vrátila voyeurofobie – vlastními silami diagnostikovaná a pojmenovaná nemoc z jinošských let. Nebyl schopen si prohlížet poloobnažené vnyady dívek, i když mu je samy posunky nabízely. Dokázal jen přímo hledět do očí blondýnek, zrzek, černovlásek, černošek, Asiatek či mixu z této živorodě líhně vzniklé a hledat v nich odpověď na otázku, jestli by s ním šly rády. Byť věděl, že je to za peníze, chtěl mít dobrý pocit ze vzájemné přitažlivosti. Nic takového ovšem nenašel. Většinou viděl jen vábníčkové oči obchodnic, jindy oči krhavé, bez zájmu, vyhaslé po chlastu, po fetu nebo zklamáním. Některé oči prozrazovaly strach a Čamar měl pocit, že ho vyzývají: *Zachraň mě.*

Čamar potřeboval zachránit sám sebe. Přeci nebudu (já, mladý, inteligentní a přiměřeně krásný) platit za sex s prostitutkou, říkal si, když se přes hodinu vpíjel do různobarevných a různotvarých očí, zpravidla zarámovaných nalepenými řasami a očními stíny v kompletní duhové škále. Přišlo mu to trapné již z toho principu, že si nedokáže klofnout ženskou sám. Další věcí byla cena služby. Od pouličního naháněče vyzvěděl, že se pohybuje od 50 €, v závislosti na sexuální praktice a délce jejího trvání. Byly to zhruba Čamarovy jednodenní diety, což nebyla tak závratná suma. Na druhé straně byl v té době ještě šetřílek, tak jak ho to naučili rodiče, a v rolíku na hotelu měl pro všechny případy přibalenou vepřovku a rybičky, kdyby náhodou sešlo z business obědů či večeří. A ke všemu neměl na šukání ani náladu, měl jiné starosti, a tak po dlouhé době neposlechl Vlastinu radu – tedy alespoň v podobě, v jaké ji vyslovila.

Nakonec se rozhodl zapít situaci pivem. Měl ho spojené s koncem tréninků, kdy si nejdříve s Horákem na gymplu dávali jedno až dvě, s Vlastou pak dvě až tři. Nic víc. Jen doplnit tekutiny a podpořit radost z vyplavených endorfinů. Koneckonců, stres je vyplavuje také. Opustil Red Lights Dis-crit, přestože nevěděl, kde přesně končí a začíná. Zkrátka, když ubylo červených lucerniček a výloh s dívkami, zapadl do první krčmy, která nepůsobila jako bordel.

Sedl si k baru, který byl poloprázdný a překvapivě hodně osvětlený. Nechtělo se mu do zahulené a potemnělé cimry se stolky se svíčkami uprostřed, povětšinou obsazenými osamocenými muži. Když chtěl po barmanovi nějaké holandské pivo, barman řekl, že jiné než holandské nemá. Nabídl mu Amstel a Heineken. Obé po šesti eurech. Čamarovi přišlo pivo poněkud drahé, ale barman přívětivě opáčil, že v baru je striptýz zdarma, a ukázal na tyč, která byla součástí baru,

asi metr od Čamara. Čamar si dal Amstel, o kterém si podle názvu odvodil, že by se mohlo vyrábět v Amstru. Nemýlil se.

Po třetím Amstlu, kdy už alkohol přebil stresové endorfiny v jeho nepijáckém těle, se Čamar zeptal, jak je to s tím striptýzem, chtěl alespoň něco povyprávět Vlastě.

„Uno momento,“ zahlaholil barman a Čamar si až nyní všimnul, že podle napomádovaných vlasů, snědé pleti a koneckonců i slovníku je to talián jak vyšitej. Kupodivu skutečně během momentu přišla zrzavá slečinka a s velmi urputným výrazem se začala kroutit kolem tyče za zesíleného zvuku jakési diskotékové muziky. Vzápětí se jako švábici slezli k baru muži z vedlejšího lokálu. Čamar si dal k produkci ještě jedno pivo. Striptýz už pochopitelně naživo viděl, protože většinu svých krátkodobých známostí prosil o jeho předvedení (a většina ho také předvedla), ovšem nikdy neviděl naživo striptýz profesionální.

Nejprve se zrzce podíval do očí, přišly mu do hněda, a zrzka kupodivu sledovala i jeho oči. Možná proto, že byl nejbliž, možná proto, že se jí jako jediný nedíval na prsa a do rozkroku. Čamar byl nadále v područí svého chlapeckého handicapu, pocučával pivo a sledoval zrzčiny pohledy. Nepřipadaly mu tak vyzývavé či nešťastné jako u dívek v pouličních akváriích. Měl pocit, jako by se díval do očí Vlastě – důvěrně. Asi po deseti minutách ekvilibristiky u tyče přímo před Čamarovým zrakem zůstaly na zrzce jenom červené kalhotky. Otočila se zadkem směrem k Čamarovi a pomalu je stáhla. Ukázala vzorně vyholené, masité pohlaví. Byla to žena, tento moment si Čamar v hlavě dlouho uchovával, dokud mu jej po pěti letech nevymazaly z hlavy thajští transsexuálové. Čamar tentokrát neuhnul očima před vna didlem, před jednookým Kyklopem hýbajícím zemí i nebesy, vymanil se (v tuto chvíli zřejmě díky Amstlu) ze své

voyeurofobie a pohlédł přímo do kukátka věčného zrodu a zmaru. Periferně ještě zahlédł usměvavou hlavu taliánského barmana a řekl spontánně, z nitra člověka: „Ó ma, mia.“

„Do you like it?“ zeptala se zrzka a Čamar byl naprosto konsternován z toho, že hvězda pódia není jen video show, že hovoří a že oslovila přímo jeho. Čamar nebyl schopen identifikovat z přízvuku její rodnou řeč. Určitě nebyla z anglofonní země a v žádném případě to nebyla ruská či ukrajinská větev.

„Yes, I like...“ vydechl. Pak se nadechl a na bar nastoupila černovláska. Do třetice přijde blondýna, pomyslel si Čamar a nemýlil se. Také se těšil, až to bude vyprávět Vlastě. Dopil čtvrté pivo a chystal se platit, když si všiml, že kousek od něj sedí úvodní striptýzová zrzka a hovoří s barmanem. Byla odličena a v džínách a triku vypadala jako čerstvá maturantka. Tak to asi nebude kurva, zameditoval Čamar a ozval se v něm dobyvatel. Současně si říkal, že by si měl tu svou poslední zahraniční služebku ještě užít.

„Wérájrů from?“ oslovil dívku zcela neoriginálně a spolehal na svůj šarm (o kterém dost často hovořila Vlasta) a na to, že ho během konverzace jistě něco skvělého napadne.

A s dalším vývojem večera měl pocit, že skutečně napadlo.

Zrzavá dívka byla maďarská studentka studující sociologii na University of Amsterdam v rámci výměnného evropského programu Erasmus. Trochu mu dalo práci, než to z ní vypáčil. Kdesi v podvědomí mu hlodal červíček, aby se nezapletl s tančící prostitutkou, ovšem všechno znělo věrohodně. Když po několika dalších pivech, které vypil on, a několika tequilách, které objednal zrzce, odcházeli z baru, přišlo Čamarovi naprosto normální, že přijala pozvání na last drink k němu na hotel. Když si vyzvedával klíč od pokoje,

nabídl recepčnímu velmi amatérsky 10 € s tím, že má návštěvu. Recepční odměřeně ukázal na hodinky s tím, že je už po půlnoci, a vytáhl z Čamara dalších 10 €.

Pět minut nato pohlédl Čamar ten večer již podruhé do zrzčina vyholeného oka a bylo mu trochu líto, že nevidí ani jediný zrzavý chloupek k potvrzení typologie. Přes značnou opilost si Čamarův pyj nakonec nechal říct a zaujal postavení rytířského dřevce. Zrzka ale měla ve všem navrch – i v tom, jak si sex užívala. Čamar si chvíli připadal jako sultán Sulejman a Vilém Dobývateľ v jedné osobě a v ten moment zadržel.

„Nedal bys mi na taxík?“ vzbudila ho zrzka. Byla už oblečená a jemně s ním třásla. „Potřebuju jet na kolej, zítra mám přednášky.“

„Tak ty se tím živiš!“ kromě násilného probuzení měl Čamar ještě další důvody k podráždění.

„Ne, jen jsem si potřebovala trochu zapíchat. Nech si ty drobáky, ty chudáčku.“ Zrzka se hrdě zvedla z postele a odcházela.

„Počkej,“ Čamar jí dal 30 €; nerad zůstával dlužen.

Zrzka chvíli zaváhala, řekla, že to bude stačit, zeptala se Čamara, jestli přijde zítra, tedy dneska, a byla pryč. Čamar pořád nevěděl, na čem je. Vyspal se se studentkou, která si přivydělávala striptýzem, nebo se striptérkou, která si přivydělávala jako děvka? Pravdou, kterou se Čamar nikdy nedozvěděl, bylo, že zrzka byla kombinací všeho. Luxusní prostitutkou ovšem byla jen příležitostně a to nešla pod 200 € za večer. Čamar si letmo spočítal výdaje: 67 € bar, 20 € recepce, 30 € zrzka. Napadlo ho, že v Amstru jsou kurvy ze skleněných výloh tím nejlevnějším povyražením. Když už byl v tom rozhazování, otevřel si furiantsky malou láhev šampusu z minibaru za 10 € a v náhlém návalu hladu k ní

vyluxoval čtyřistagramovou pixlu čínské vepřovky koupené v Kauflandu v Čechách.

Než usnul, ucítil ještě pohled Oka, které ho osvítilo. Rozhodl se, že se Sýkorou už na žádné jednání v Amstru nepůjde. Byla by to dobrovolná cesta koridorem pro býčky k definitivní porážce při návratu do firmy. Zvolil strategii pokorného odporu.

Ráno se odhlásil z hotelu a ještě v lehkém rauši odletěl nejbližším letadlem zpátky do Prahy.

X. / o kuplířství /

Čamarův přerod z láskou téměř smrtelně raněného labuťáka v nenápadného, o to však úspěšnějšího Casanovu, trval něco přes rok. Byl to téměř analogický případ, kdy se ze zakuklené larvy vylíhne motýlek. V Čamarově případě to byl motýl kundožravý. Ve stádiu kukly o něj vzorně pečovala běžkyně Vlasta. Čamar ztratil sílu, ztratil vůli žít. Nechápal, jak se mu něco takového mohlo stát. Zrovna jemu, který až dosud životem procházel v poklidu, milován matkou, respektován spolužáky a obohacen o nirvanické poznání lásky mezi mužem a ženou. Celé dny ležel na kolejním pokoji a jen periferně sledoval, jak jeho spolubydlící ráno odchází do školy a odpoledne nebo večer nebo v noci se vrací zpátky. Nerozlišoval denní a noční čas, nerozlišoval dny v týdnu. V upoceně dlani prakticky nepřetržitě svíral mobil, na kterém měl nastavené vibrování, a i když nevibroval, co chvíli se díval na display, jestli náhodou nepropásl zprávu od Lenky. Zpráva od Lenky nepřišla následujících deset let.

„Co je, jsi nemocnej, je ti blbě?“ stavila se u něj asi po týdnu Vlasta.

„Jo, je mi blbě,“ řekl Čamar.

„Nebereš telefony, nereaguješ na mejly, co je?“

„Je mi blbě,“ řekl opět Čamar a schoval pod peřinu pravou ruku s telefonem. (Čamar byl pravák. Zpravidla však onanoval levačkou.) Vlasta mu sáhla na čelo.

„Teplotu nemáš, tak to vyklop, co se děje!“ Čamar chvíli váhal, pak se mu v koutku levého oka objevila slza.

„Lenka mě opustila,“ zadeklamoval a sám si uvědomil svůj pohnutý hlas i slovník, který běžně nepoužíval. Normálně by řekl *Dala mi kopačky* nebo *Vysrala se na mě*. Také ho v pýše pošlapaného srdce napadlo, že už tato slova nechce nikdy v souvislosti s žádnou ženou vyslovit.

„To je mi líto.“ Znělo to jako kondolence. A Vlasta to myslela upřímně; vztah Čamara a Lenky zemřel. Vlasta vycítila i svou příležitost utěšitelky, ale jako sportovkyně hrála fair play a nechtěla sbírat oslabené kusy bez vlastní vůle. Přisedla k němu na postel a objala ho.

„To bude dobrý.“ Řekla, co se říká, a Čamar si pomyslel, co se myslívá – že to už nikdy dobrý nebude. Čamar se nemýlil. Další lásku už si nikdy nepřipustil k tělu a láska k Lence z něho vyrchávala zvolna a bezútešně dlouhých deset let. Občas se k němu dostala zpráva, že se Lenka vdala, že porodila holčičku, že se rozvedla, že porodila chlapečka atp.

Čamar si přitáhl Vlastinu hlavu vedle ramena, aby mu neviděla do obličeje, a začal plakat. Nejdřív potichu do sebe a potom s hlasitým frkáním zraněného tuleně. Podvolil se pláči, ponechal tělo jeho záškubům a nechal všechny tělní tekutiny, všechnu zatuchlou vodu s odumřelými snítkami duše vyplavovat ven očními žlázami. Plakal nad sebou, nad svou samotou, nad svou nicotou. Byl to vlastně první pláč od té doby, co se s ním Lenka rozešla. Než se začal od nohou pomalu roztírat do cesty, uvědomil si, že to byl i jeho nejsilnější pláč v životě. Ani smrt matky nebylo příčinou většího slzotoku.

Vlasta se zvedla a utřela mu rukou tváře. Už nebylo co zastírat a Čamar byl svým způsobem na své slzy hrdý. Byl hrdý, že cítí – že je homo sapiens sensitivus. Uvědomil si také velmi intimní dotek Vlastiny ruky na své tváři. Takhle fyzicky blízko spolu nikdy za ten rok, co se znali a co spolu běhali – nebyli.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Vlasta prakticky.

„Myslíš, že za ní mám ještě zajet?“

„To si fakt nemyslím. Poslední tři měsíce se ti přece vyhýbala a teď ti dala jasný kopačky.“

Čamar mlčel. Zase si v hlavě po tisíci omílal, kde se stala chyba, jak se mohlo stát, že ho Lenka už nemiluje.

„Předpokládám, že má nějakýho kluka?“ zeptala se Vlasta.

„Říkala, že má kamaráda, se kterým je jí dobře.“

„Tak je to snad jasný, ne?“

„Hmm, asi jo,“ Čamar náhle pocítil v hlavě totální prázdnotu. Nebyla to ovšem ta destruktivní a sebezpytující mrcha – vlastně necítil vůbec nic a bylo to uvolňující.

„Tak si pojd' zaběhat, ať to ze sebe dostaneš,“ radila mu Vlasta. Čamar jen zvednul oči, nebyla v nich síla ani vůle.

„Tak pojd' aspoň na pivo.“

Ten den si dali s Vlastou poprvé více než obvyklá dvě tři piva. Při desátém pivu se v Čamarovi spustil vodopád sebelítosti, který začal probublávat v nenávist k Lence a v nenávist k ženám obecně.

„Ty jediná mi rozumíš,“ s obtížemi vyslovoval Čamar. Vlasta pila o něco méně a i díky pocitu odpovědnosti za Čamara byla střízlivější. Kolem půlnoci se dostali na kolej. Čamarův spolubydlící už spal, respektive dělal, že spí. Vlasta Čamarovi v mírném osvětlení, které vycházelo z pouličních lamp za oknem, sundala mikinu a kalhoty. Opilý Čamar trval na tom, aby zůstala u něj v posteli. Vlasta zůstala hned z několika

důvodů – měla strach, aby po probuzení nepropadl do deprese, nechtěla, aby dohadováním budili spolubydlícího, a k tomu všemu ho milovala. Čamar se k Vlastě bratrsky přitulil a během deseti sekund usnul. Vlasta si ještě všimla, jak si spolubydlící přetáhl polštář přes hlavu. Neměl k tomu důvod. Po chvíli bylo slyšet už jen dvojité oddychování s občasným zachrupnutím. Teprve mnohem později si Čamar uvědomil, že to bylo poprvé a v průběhu následujících patnácti let naposledy, co spal v jedné posteli s dívkou, aniž by s ní souložil.

Tak začal Čamarův přerod v Casanovu.

Mohl tak začít i Vlastin vztah s Čamarovým spolubydlícím Karlem. Shodou okolností Karlovi všichni říkali Vlasto a jen málokdo věděl, že má v občance napsáno křestní jméno Karel a už vůbec nikdo nevěděl, jak k té změně identity došlo. Jedině Karel věděl, že jméno Karel nesnáší, proto si nechává říkat Vlasto. Proč ho nesnáší, však nevěděl ani on. To byl jasný spojník mezi ním a Čamarem, který nesnášel své jméno Miloš. Nic není náhoda.

Karel vešel do koupelny v momentě, kdy Vlasta vystupovala ze sprchového koutu. Finálně se probudila v šest nula pět po vcelku nekomfortní noci, kdy ji tvrdě spící Čamar neustále vytěsňoval z nepřiliš širokého jednolůžka a vydechoval typické pivní alkoholické zplodiny. Předpokládala, že minimálně do sedmi se v koupelně nikdo neobjeví.

Karel se chvilku očima zasekl na Vlastiných ňadrech, ale pak jí pohlédl do obličeje. Vlasta se zakryla po vzoru Botticelliho Venuše. Trapné ticho bylo zahušťováno kapající sprchou.

„Já jsem Vlasta,“ řekl Karel. Podával Vlastě ruku, aniž si uvědomoval konsekvence.

„Já jsem taky Vlasta,“ řekla Vlasta a s rukoudáním chvíli